

M. Kemal İslamî Birliğe Karşıydı!

Niyazi Ahmet Banoğlu'nun „Atatürk'ün İstanbul'daki Hayatı“ isimli kitabının ikinci cildinde, M. Kemal'in Cumhuriyet'in kuruluş yıllarından beri „İslamcılık siyasetinden vazgeçilmesini“ istediği anlatılıyor. M. Kemal'in, Mehmet Akif'i bir şair olarak beğendiği, ancak kalemini „İslam'ın birleşmesi uğrunda kullanmasını“ istemediği belirtiliyor:

„16 Ocak 1937; Yüksek Ticaret Okulu mezunları mutad toplantılarını Perepalas salonlarında yapmışlardı. Oğlum Cahit de bu mektebin talebesi olduğu için toplantıya iştirak etmiştir. Gece saat 11'de yatmak üzere soyunuyordum. Telefon çaldı. Oğlum, Atatürk'ün maiyetiyle birlikte oraya geldiğini haber verdi. Bunun üzerine ben de Perepalas'a gittim. Atatürk de bizi görünce sevindi ve, „Dava şimdi halledilecektir!“ dedi.

Biz işin aslını bilmiyorduk. Sonradan anlaşıldı. Şair Fikret-Akif mukayese ediliyormuş. Bu iki büyük şairin birbirleriyle geçmiş münakaşaları üzerinde konuşuluyormuş. İsmail Müştak, Fikret'in meşhur “Zangoç” şairini okumuş. Akif'in muteassıp bir ruh taşıdığı üzerinde durulmuş.

İşte tam bu sırada biz salona gelmiştik. Atatürk, adetleri vechiyle bir şeyler dikte etti ve kendi mütalaası imiş gibi bunları okuttu. Bu yazıda Fikret'in milli şiirde üstün olduğu neticesine varılıyordu.

Atatürk, Akif'in büyük şair olduğuna inanıyordu. Fakat Misak-ı Milli dairesinde kurtarılmış olan vatan parçasını elde edebilmek için o tarihlerde İslamcılık siyasetinden vazgeçilmesi zaruretine de kâni idi. (Asaf İlbaş, Tan, 31.7.1987)”

Banoğlu'nun kitabının 267. sayfasında Sadi Borak'ın mevzuyla ilgili yorumu da yer alıyor:

“Atatürk, Kurtuluş Savaşı döneminde Akif'in Anadolu'yu adım adım dolaşarak ulusun moralini yükseltmek, onlara savaş gücünü aşlamak için yaptığı unutulmaz çabaları övgüye değer buluyordu. Şiirindeki etkiyi, aruz üzerinde kurulduğu egemenliği de beğeniyordu.

Şüphe yok ki, Akif bir yurtseverdi. Coşkun, özlü bir şairdi. Onda, kelimelerin sesi mehter müziği gibi heybetli, gür ve etkilidir. Mısralardan taşan bu ses büyür, yayılır, çarptığı her satıhta yankılar yapar. Hangi inanç kaynağından kuvvet alırsa alsın, bu ses insanı hemen etkisi altına alır. Atatürk, istiyordu ki böylesine etkili, coşkun, şiirleriyle yığınlar üzerinde etki yapabilen bir şair,

kalemimi İslam'ın birleşmesi yolunda değil, Türk toplumunu gerçekçi ve akılcı yolda yükselmesi için harcasın. Ama Akif inandığı yoldan dönmedi. Bundan ötürü yurtdışına bile çıktı.”

M.Kemal bu görünümü ve münafıkane tavrıyla Anadolu müslümanını kandırmış ve ayağına yer edinmişti!..

<http://www.hilafet.org>